

- 5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte: czy wykładni art. 20 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że kontrola przeprowadzona w oparciu o rejestr, o którym mowa w art. 18 ust. 2 tiret drugie tej dyrektywy, który jednak nie zawiera określonej tam informacji, nie może być uznana za kontrolę skuteczną?
- 6) Czy wykładni art. 7 — a w niniejszym przypadku w szczególności lit. e) — dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z dnia 23.11.1995 r., s. 31) należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce polegającej na zatrzymywaniu adresów IP użytkowników strony internetowej bez ich wyraźnej zgody?

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-94/09)

(2009/C 113/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez niezastosowanie jednolitej stawki podatku VAT w odniesieniu do ogółu usług świadczonych przez przedsiębiorstwa pogrzebowe oraz w odniesieniu do dostaw towarów powiązanych ze świadczeniem tych usług, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 96-99 ust. 1 dyrektywy o podatku VAT (¹);
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja podnosi, iż francuskie przepisy podatkowe zakłócają prawidłowe funkcjonowanie systemu podatku VAT, ponieważ wprowadzają dwie stawki tego podatku w odniesieniu do świadczenia usług i dostaw towarów dokonywanych przez przedsiębiorstwa pogrzebowe na rzecz rodzin osób zmarłych, podczas gdy powyższe świadczenia stanowią w praktyce jedno świadczenie o charakterze złożonym, które powinno być poddane jednolitej stawce podatku VAT.

Strona skarżąca zarzuca w szczególności stronie pozwanej, iż bezzasadnie wyodrębniła usługę transportu ciała za pomocą pojazdu przystosowanego do tego celu i zastosowała w stosunku do tej usługi obniżoną stawkę podatku VAT, podczas gdy pozostałe czynności przedsiębiorstw pogrzebowych, takie jak czynności grabarzy przenoszących ciało czy też dostawa trumny poddane zostały podstawowej stawce tego podatku. Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, czynność składająca się z jednego świadczenia w aspekcie gospodarczym nie powinna być sztucznie rozdzielana, aby nie zakłócać prawidłowego funkcjonowania systemu podatku VAT. Stan

faktyczny niniejszej sprawy wskazuje, iż zdecydowana większość rodzin zamawiających u przedsiębiorcy przeprowadzenie ceremonii pogrzebowej uważa, że czynności tego przedsiębiorcy składają się na jedno i to samo świadczenie.

Komisja ponadto kwestionuje decyzję strony pozwanej, by zastosować obniżone stawki podatku VAT o zmiennej wysokości w stosunku do usług świadczonych przez przedsiębiorstwa pogrzebowe. Przepis art. 98 ust. 1 dyrektywy o podatku VAT nie pozwala bowiem na zastosowanie obniżonej stawki podatku VAT w odniesieniu do usług transportowych i podstawowej stawki w stosunku do pozostałych usług świadczonych przez przedsiębiorstwa, o których mowa, co prowadzi do tego, iż rzeczywista stawka opodatkowania jest z konieczności niższa, niż podstawowa stawka stosowana we Francji. Co więcej, wysokość stawki obniżonej jest zmienna i zależy od względnej wagi świadczeń poddanych w danym wypadku obniżonej stawce, czego również zabrania wskazana dyrektywa.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-95/09)

(2009/C 113/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán, A.A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

Stwierdzenie, że

- nie określając w sposób pełny i prawidłowy obszarów wrażliwych w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady (¹) 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych;
- nie dokonując w sposób pełny i prawidłowy transpozycji wymogów zawartych w art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 2, 3, 4 i 5 tej dyrektywy w odniesieniu do niektórych obszarów wrażliwych;
- nie zapewniając w terminie wyznaczonym na dzień 31 grudnia 1998 r. oczyszczania na poziomie określonym w art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy w odniesieniu do wszystkich ścieków komunalnych z niektórych aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000, odprowadzanych do odpowiednich zlewni obszarów wrażliwych;
- nie zapewniając w odniesieniu do niektórych aglomeracji, by system zbierania ścieków wymagany na podstawie art. 3 ust. 1 dyrektywy był zgodny z wymogami art. 3 ust. 2 tej dyrektywy; oraz
- nie przeprowadzając w prawidłowy sposób pierwszego obowiązkowego przeglądu, o którym mowa w art. 5 ust. 6 dyrektywy, w wymaganym terminie wyznaczonym na dzień 31 grudnia 1997 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów, a także zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 19 dyrektywy oraz

— nie przekazując informacji, o których udostępnienie zwrócono się pismem z dnia 23 kwietnia 1999 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10 traktatu WE.

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3, 5 i 19 dyrektywy oraz art. 10 traktatu WE z następujących powodów:

W odniesieniu do Boyne Estuary (estuarium Boyne) Komisja twierdzi, że nie przekazując oficjalnego wskazania w odniesieniu do tego obszaru Irlandia nie określiła w sposób pełny i prawidłowy obszarów wrażliwych zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy. Jeśli chodzi o inne obszary, które nie zostały określone jako obszary wrażliwe, Komisja przyjmuje, że Irlandia dokonała określenia w rozumieniu art. 5 ust. 1, lecz podnosi, że obowiązujące aktualnie oficjalne wskazania nie są wystarczająco precyzyjne w zakresie wyznaczania granic danych obszarów wrażliwych.

W odniesieniu do art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy przepisy irlandzkie przewidują przesunięcie terminu do implementacji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 akapit drugi, z dnia 31 grudnia 1998 r. na dzień 14 czerwca 2001 r. Komisja utrzymuje, że dyrektywa nie zezwala na takie przesunięcie terminu. Komisja podnosi również, że w odniesieniu do 32 obszarów wskazanych następnie przez Irlandię jako obszary wrażliwe, w przepisach krajowych nie dochowano określonego w art. 5 dyrektywy terminu 31 grudnia 1998 r.

Komisja podnosi, że w odniesieniu do obszarów, których Irlandia niesłusznie nie wskazała jako obszary wrażliwe, uchybiła ona w praktyce przepisom art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 2, 3 i 4 w zakresie aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000, a także przepisom art. 5 ust. 2, 3 i 4 w zakresie oczyszczalni ścieków komunalnych objętych zakresem art. 5 ust. 5 dyrektywy.

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła przepisom art. 5 ust. 6 dyrektywy ze względu na to, że nie przeprowadziła pierwszego przeglądu wskazania obszarów wrażliwych, co było wymagane najpóźniej do dnia 31 grudnia 1997 r.

Wreszcie Komisja uważa, że nie dostarczając jasnych informacji kartograficznych ukazujących zasięg obszarów właściwych i odpowiednie zlewnie, a także umiejscowienie aglomeracji, do których miał zastosowanie termin 31 grudnia 1998 r., Irlandia

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10 traktatu WE.

(¹) Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135, s. 40)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 Budějovický Budvar, národní podnik przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 10 marca 2009 r. przez Anheuser Busch, Inc.

(Sprawa C-96/09 P)

(2009/C 113/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Anheuser Busch, Inc. (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i B. Goebel)

Druża strona postępowania: Budějovický Budvar, národní podnik, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06, z wyjątkiem pkt 1 sentencji,
2. ostatecznie rozstrzygnięcie sporu przez oddalenie żądania przedstawionego w pierwszej instancji lub ewentualne przekazanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji celem ponownego rozpoznania oraz
3. obciążenie kosztami postępowania skarżącej w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że:

1. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, odmawiając Urzędowi kompetencji w przedmiocie ustalenia, że Budvar nie dopełniła obowiązku udowodnienia praw zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 (¹), w sytuacji gdy istniały poważne wątpliwości w odniesieniu do ważności tych praw (podnoszone nazwy pochodzenia „BUD”).